

Arrest

nr. 193 228 van 5 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

In het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u geboren te zijn op X in het dorp Hazar Chesma in het district Salang van de provincie Parwan waar u woonde tot net voor uw vertrek uit Afghanistan in 2011. U bezit de Afghaanse nationaliteit, bent Tadzjiek van etnie en hangt de soennitische islam aan. U stelde verder dat uw vader tijdens de Afghaanse burgeroorlog na de terugtrekking van het Sovjetleger aan de zijde van de Noordelijke Alliantie streed. Uw oom, X, had zich daarentegen bij de taliban aangesloten en bemande tijdens de talibanperiode een checkpoint in het dorp Rekhzai, een eind lager dan u woonde, richting Jabale Siraj. Met de val van de taliban in 2001 vluchtte uw oom naar Pakistan waar hij enkele jaren verbleef. Rond 2009 of 2010 keerde uw oom terug uit Pakistan en werd hij gearresteerd in Surobi. Vervolgens werd hij vrijgelaten en kwam hij terug naar uw

regio. Met zijn komst werd de taliban daar actief. Rond augustus 2010 probeerde uw oom of een andere talib uw broer te rekruteren. In de herfst van 2010 werd uw broer vermoord door de taliban. Rond maart of april 2011 probeerde de taliban u te rekruteren. U reisde samen met uw vader naar Kaboel waar een vroegere medestrijder van uw vader uw vlucht uit Afghanistan organiseerde. Rond mei 2011 vertrok u uit Afghanistan. Via Iran, Turkije, Griekenland en enkele andere landen reisde u naar België waar u op 14 augustus 2011 aankwam en op 16 augustus 2011 asiel aanvroeg. Op 2 april 2013 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gezien er geen geloof gehecht kon worden aan uw asielrelaas onder meer omdat u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard had dat u en uw familie in 2007, vier jaar voor de beweerde problemen in de provincie Parwan, naar Kaboel verhuisd was. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 16 oktober 2014 diende u een tweede asielaanvraag in. In het kader van deze aanvraag verklaarde u dat het relaas dat u tijdens uw eerste aanvraag ophing gefabriceerd werd door de mensensmokkelaar en geen grond van waarheid bevatte. U stelde dat uw familie vijftientig jaar geleden Afghanistan verliet omdat uw vader iemand vermoordde waarna uw familie illegaal in Iran verbleef. U verklaarde verder dat u in Iran gearresteerd werd nadat u ongedekte cheques aan een schuldeiser gaf. Nadat u op borg vrijkwam zou u Iran verlaten hebben. U stelde in geval van terugkeer naar Afghanistan de familie van de persoon die door uw vader vermoord werd te vrezén. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u een dvd met beeldmateriaal van uw huwelijk voor. Op 5 december 2014 nam het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van uw asielaanvraag. Het beroep dat u tegen deze beslissing indiende werd op 26 maart 2015 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) verworpen. U diende geen cassatieberoep tegen deze beslissing in.

Op 27 april 2015 diende u een derde en huidige asielaanvraag in. U stelt in het kader van deze aanvraag dat uw werkelijke naam niet Wahid maar Vahed is. Verder verklaart u dat u in het jaar 1375 van de Perzische kalender (1996 GK) naar Iran verhuisde en dus ongeveer vijftien jaar, en geen vijftientig jaar zoals u tijdens uw tweede asielaanvraag stelde, in Iran verbleef. U zou ongeveer twee maanden voor uw aankomst in België uit Iran vertrokken zijn. U verklaart dat u in Afghanistan niemand meer kent en daar de familie vreest waarmee uw vader in een bloedwraak verwickeld was. Verder stelt u in Afghanistan vervolging te vrezén vanwege uw deelname aan protesten in België en uw verblijf in een kerk. Ten slotte verklaart uw advocaat dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan sociaal gemarginaliseerd zal worden vanwege uw langdurig verblijf in Iran en België.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een schrijven van uw advocaat, een inschrijvingsbewijs opgemaakt te Beheshte Zahra voor het bekomen van een verblijfsvergunning in Iran, foto's betreffende uw leven en dat van uw familie in Iran, een kopie van het paspoort van uw zuster, een huurcontract dat u in Iran afsloot, foto en persartikels betreffende uw deelname aan protestacties in België en een cd-r met daarop beeldmateriaal aangaande uw deelname aan acties in een kerk in België, uw huwelijk in Iran en uw passage in Negarestan in Iran tijdens uw vlucht naar Europa.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, onder meer omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerd verblijf in de provincie Parwan in de jaren voorafgaand aan uw vertrek naar Europa. In de weigeringsbeslissing die het CGVS nam in het kader van uw eerste asielaanvraag werd immers opgemerkt dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), ter voorbereiding van uw gehoor op het CGVS, verklaarde dat uw familie in 2007 naar de Afghaanse hoofdstad Kaboel verhuisde omwille van veiligheidsproblemen. Bij het begin van uw eerste gehoor voor het CGVS stelden uw advocaat en u echter dat dit een vergissing betrof. Uw familie zou geen vier jaar maar slechts vier dagen voor uw vertrek uit Afghanistan naar Kaboel zijn verhuisd. Uw toenmalige advocaat verklaarde dat deze tegenstrijdigheid mogelijk te wijten was aan een vertaalfout en beweerde dat hij een anoniem telefoontje ontvangen had waarbij mogelijke vertaalfouten tijdens uw gehoor op de DVZ gemeld werden (cgvs 04.01.2013, p. 2). Het CGVS merkte

op dat aan uw plotse bewering geen geloof kon worden gehecht omdat uw verklaringen betreffende de verhuis van uw familie naar Kaboel in 2007 tijdens het gehoor voor de DVZ erg coherent bleken. U verklaarde dit eerst zelf (vragenlijst cgvs 1ste AA, vraag 5). Op de vraag waarom u dan pas zo veel later besloot te vluchten, antwoordde u dat u toen geen geld had, waarmee u dus opnieuw aangaf pas lang na uw probleem effectief uit Afghanistan te zijn gevlucht (vragenlijst cgvs 1ste AA, vraag 5). U gaf aan ook uit armoede Afghanistan ontvlucht te zijn.

Gevraagd of deze problemen zich voordeden sinds uw verhuis naar Kaboel, gaf u in uw antwoord geen blijk de vraag niet begrepen te hebben en protesteerde u niet tegen de verwoording (vragenlijst cgvs 1ste AA, vraag 8). Uw eerder aangehaalde financiële problemen ontkende u dan weer volledig tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS door te stellen dat jullie genoeg geld hadden om te kunnen vertrekken (cgvs 13.02.2013, p.15). Daarbij werd opgemerkt dat u op de DVZ ook nog stelde dat u in Kaboel sinds een jaar telefonische bedreigingen zou hebben ontvangen wat bezwaarlijk te rijmen viel met een verblijf van vier dagen. Ten slotte merkte het CGVS in haar weigeringsbeslissing op dat u op de DVZ stelde dat u tot 2007 in Salang woonde, dat u de vier jaar voor uw vertrek naar België in Kaboel woonde wegens de onveiligheid in uw dorp (verklaring DVZ 1ste AA – vraag 9) en dat u verder als woonplaats van uw ouders een adres in Kaboel opgaf (verklaring DVZ 1ste AA – vraag 13). U diende tegen deze weigeringsbeslissing geen beroep in bij de RVV en voerde in het kader van uw tweede asielaanvraag noch in het kader van onderhavige aanvraag gegevens of elementen aan die een ander licht werpen op de uitkomst van uw eerste asielaanvraag, zodat deze gehandhaafd blijft.

Hoewel u in het kader van uw tweede asielaanvraag en nu ook bij uw derde en huidige asielaanvraag verklaart dat u bewust de Belgische asielinstanties heeft getracht te misleiden tijdens uw eerste asielaanvraag wat betreft uw regio van verblijf voorafgaand aan uw vlucht naar België en u nu beweert de volledige waarheid te vertellen, moet er allereerst worden opgemerkt dat de vaststelling dat u sinds het indienen van uw eerste asielaanvraag tot viermaal toe wijzigende verklaringen aflegt betreffende uw regio van verblijf voorafgaand aan uw komst naar België een wezenlijk gegeven vormt bij de beoordeling van uw algemene geloofwaardigheid.

Er dient daarenboven te worden opgemerkt dat u geen enkele verantwoording geeft voor uw bewuste misleiding van de Belgische asielinstanties wat betreft uw regio van verblijf. In het kader van uw tweede asielaanvraag stelde u dat de smokkelaar het asielrelaas opmaakte dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag opdiste (verklaring meervoudige aanvraag 2de AA - vraag 15). Deze bewering is echter geen verklaring voor de vaststelling dat u uw verklaringen betreffende uw regio van verblijf voorafgaand aan uw vlucht naar België tot viermaal toe wijzigt gedurende uw asielprocedures. Tijdens uw eerste asielaanvraag beweerde u immers aanvankelijk dat u gedurende vier jaar in Kaboel woonde. Later tijdens uw asielaanvraag beweerde u dan weer dat dit een vergissing betrof en dat u slechts vier dagen in Kaboel doorbracht. In het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde u dat de tijdens uw eerste asielaanvraag afgelegde verklaringen betreffende uw asielrelaas en uw verblijfplaatsen voorafgaand aan uw komst naar België geen grond van waarheid bevatten en dat u gedurende vijftientig jaar als Afghaanse vluchteling in Iran woonde (verklaring meervoudige aanvraag 2de AA op 07.11.2014 – vraag 15). Bij het indienen van uw derde en huidige aanvraag stelde u ten slotte dat u geen vijftientig jaar in Iran woonde maar dat u in het jaar 1375 van de Perzische kalender (1996 GK) migreerde en dus slechts vijftien jaar in Iran woonde alvorens u naar Europa trok (verklaring meervoudige aanvraag 3de AA – 12.05.2015 – vraag 10). Dat u de Belgische asielinstanties jarenlang zonder zwaarwegende of overtuigende redenen tracht te misleiden over uw regio van verblijf voorafgaand aan uw vertrek ondergraaft niet alleen de oprechtheid van uw asielaanvragen, maar ook uw algemene geloofwaardigheid dusdanig dat er reeds ernstige vraagtekens geplaatst kunnen worden bij uw bewering bij het indienen van uw huidige aanvraag dat u voorafgaand aan uw komst naar België gedurende vijftien jaar als Afghaanse vluchteling in Iran verbleef.

Wanneer het CGVS, rekening houdend met uw steeds wijzigende verklaringen betreffende uw verblijfplaatsen voorafgaand aan uw komst naar België, tijdens het gehoor informeert wanneer u Afghanistan verliet stelt u dit niet te weten gezien uw erg jonge leeftijd. U verklaart enkel te weten dat uw vader u vertelde dat uw familie in de nadagen van het presidentschap van Sayyed Ali Hosseini Khamenei (13.10.1981–03.08.1989) in Iran aankwam (cgvs 18.06.2015, p.3). Uit deze verklaring valt dan weer af te leiden dat u ongeveer tweeëntwintig jaar (1989 – 2011) in Iran gewoond zou hebben wat moeilijk te rijmen valt met uw eerdere bewering tijdens uw tweede asielaanvraag dat u vijftientig jaar in Iran woonde en al helemaal niet met uw verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw huidige asielaanvraag dat u van 1996 tot 2011, dus vijftien jaar, in Iran verbleef.

Wanneer het CGVS informeert hoe oud u ongeveer was op het moment dat u Afghanistan zou hebben verlaten en daarbij vraagt of u eerder één of eerder tien jaar oud was stelt u dit niet te weten. Wanneer het CGVS u wijst op uw toch wel opmerkelijke bewering dat uw vader als Afghaanse vluchteling in Iran het tijdstip van de vlucht van zijn gezin uit Afghanistan niet kaderde aan de hand van de leeftijd van zijn kind(eren) maar wel aan een politieke machtswissel in zijn land van aankomst en u nogmaals vraagt of

u eerder één jaar, eerder drie of eerder vijf jaar oud was weet u enkel te vertellen dat uw zuster en uw broers in Iran ter wereld kwamen. Er nogmaals op gewezen dat de protection officer van het CGVS informeert naar uw leeftijd op het moment van uw vertrek uit Afghanistan stelt u na langdurig zwijgen opnieuw geen idee te hebben wanneer u Afghanistan verliet. U blijkt verder geen enkele herinnering te hebben aan Afghanistan of aan uw vlucht vanuit Afghanistan naar Iran. Wanneer het CGVS u aanspoort om toch even in uw geheugen te graven stelt u dat u toen te jong was om zich iets te kunnen herinneren (cgvs 18.06.2015, p.8). De vaststelling dat u de duur van uw verblijf in Iran afwisselend op vijftientwintig jaar (2de AA), vijftien jaar (verklaring meervoudige aanvraag 3de AA – vraag 10) en tweeëntwintig jaar (cgvs 18.06.2015 – p.3-4) raamt en de vaststelling dat u de naar alle waarschijnlijkheid voor een jong kind of puber ingrijpende vlucht uit Afghanistan naar Iran wel kan situeren aan de hand van een machtswissel in uw land van aankomst maar niet kan kaderen in uw persoonlijk leven of leeftijd ondergraft verder de geloofwaardigheid van uw bewering dat uw familie uit Afghanistan naar Iran vluchtte.

Over uw jeugd in Iran verklaart u dat u nooit school liep omdat uw inschrijving geweigerd werd. U stelt dat u zelfs op een school voor analfabeten werd geweigerd. U verklaart enkel het een en ander van andere personen te hebben opgestoken. Verder stelt u als analfabeet wel een cursus Engels in Iran te hebben gevolgd en in België gedurende korte tijd Frans en Nederlands te hebben gevolgd (cgvs 18.06.2015, p. 7-8). Aan uw bewering dat u nooit enige formele scholing genoot voor u naar België kwam kan echter geen geloof worden gehecht. Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw asielpcedures een bijzonder zwierige handtekening weet neer te zetten op uw asielaanvragen. Bij aanvang van het eerste gehoor in het kader van uw huidige aanvraag bleek u bovendien de notities van de tolk in het Latijns schrift te kunnen lezen hoewel het notitieblad bijna volledig omgekeerd voor u lag en corrigeerde u de schrijfwijze van uw beweerd dorp van herkomst (cgvs 18.06.2015, p.2). Ook later tijdens het gehoor verwees u naar de notities van de tolk om uw beweringen kracht bij te zetten (cgvs 18.06.2015, p.9). Wanneer het CGVS enigszins verwonderd, uw beweerd profiel van analfabeet indachtig, informeert of u lezen en schrijven kan antwoordt u bevestigend. U verklaart dat u heel goed kan lezen, maar dat schrijven moeizaam gaat. Wanneer het CGVS u wijst op uw beweerd gebrek aan formele scholing enerzijds en de vaststelling dat u tijdens het gehoor de notities van de tolk niet enkel leest maar ook corrigeert geeft u als verklaring dat het Latijns alfabet heeft geleerd (cgvs 18.06.2015, p.9-10). Deze verklaring kan niet overtuigen. Redelijkerwijs kan er vanuit gegaan worden dat iemand die beweert analfabeet te zijn in zijn moedertaal een vreemde taal en alfabet niet op korte tijd dermate mate beheerst dat hij tijdens een gehoor een omgekeerd liggend notitieblad kan ontwarren. Aan uw bewering dat u als illegale Afghaanse vluchteling in Iran de toegang aan elke schoolpoort werd geweigerd kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht. Ter staving van uw deelname aan een cursus Engels in Iran legt u een studentenkaart neer van de taalschool SAFA. Uw verklaringen aangaande overtuigen echter niet. Wanneer het CGVS informeert wanneer u daar les volgde weet u enkel te vertellen dat het lang geleden is. Gevraagd hoe oud u toen was verklaart u dit niet te weten. U blijkt zelfs geen idee te hebben op welke leeftijd u deze cursus volgde. Wanneer het CGVS u er op wijst dat er geen exacte tijdsperiode wordt verwacht maar wel een tijdsindicatie en u gevraagd wordt of u deze cursus eerder vijftien, eerder twintig of eerder vijftientwintig jaar geleden volgde verklaart u opnieuw zich niets te herinneren. U herhaalt dat het lang geleden plaats had, en weet enkel te vertellen dat het voor uw huwelijk was (cgvs 09.09.2016., p.4). Uw ongeloofwaardige verklaringen betreffende uw scholingsniveau en uw mogelijkheid tot scholing in Iran en uw weinig overtuigende verklaringen betreffende uw deelname aan een cursus Engels in Iran ondergraven verder uw bewering dat u als illegale Afghaanse vluchteling langdurig en ononderbroken in dit land woonde.

Verder verklaart u dat u geen verblijfsstatus probeerde te bekomen in Iran omdat u als illegale Afghaanse vluchteling met een Iraanse onderdaan was gehuwd. Vooreerst kan worden opgemerkt dat u in het kader van uw tweede asielaanvraag nog beweerdde dat uw echtgenote de Afghaanse nationaliteit bezit (verklaring meervoudige aanvraag 07.11.2014 – vraag 12) wat uw bewering dat u geen verblijfsvergunning probeerde te bekomen vanwege uw huwelijk met een Iraanse onderdaan geheel op losse schroeven zet. Zelfs indien er abstractie gemaakt zou worden van uw verklaringen betreffende de nationaliteit van uw echtgenote in het kader van uw tweede asielaanvraag dient te worden vastgesteld dat ook uw huidige verklaringen betreffende dit huwelijk niet overtuigen. Zo stelt u dat u omwille van uw illegale verblijfsstatus geen officieel huwelijk kon aangaan of registreren. U verklaart dat jullie daarom kozen voor het sjiitische equivalent van een religieus huwelijk, de sigheh of een tijdelijk huwelijk. U verklaart dat u voor de sjiieten een huwelijk aanging voor negenennegentig jaar (cgvs 18.06.2015, p.18). Uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt echter dat de sigheh in de sjiitische islam allerm minst gelijk staat aan het religieus huwelijk (van onbepaalde duur) in de soennitische islam. De sigheh betreft immers een tijdelijk huwelijk, wordt door de soennitische strekking niet aanvaard, en wordt in Iran voornamelijk afgesloten om overspel of prostitutie te legaliseren. Zelfs in Iran, waar de sjiitische islam de staatsgodsdienst is, rust er op de sigheh een sterk taboe vanwege de connotatie met overspel

en prostitutie. U geeft uiteindelijk ook zelf toe dat de sigheh in Iran in deze context gebruikt wordt. Aan uw bewering dat uw Iraanse schoonfamilie geen probleem zag in dit tijdelijk huwelijk van hun Iraanse dochter met een soennitische Afghaanse illegale vluchteling (cgvs 18.06.2015, p.19-20) kan dan ook geen geloof worden gehecht. Nog minder overtuigend is uw bewering dat deze sigheh, een sjiiitische praktijk, afgesloten werd in een soennitische Afghaanse moskee te Iran (cgvs 18.06.2015, p.19). Uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt immers dat de sigheh niet aanvaard wordt in de officiële soennitische leer. Wanneer het CGVS informeert of men wel een sigheh in een soennitische moskee kan afsluiten beweert u plots, geheel tegenstrijdig met uw eerdere verklaringen, dat het voor u en uw echtgenote geen tijdelijk huwelijk betrof, maar dat enkel de sjiieten dit als sigheh benoemen (cgvs 18.06.2015, p. 19). Voorgaande elementen ondergraven de geloofwaardigheid van uw bewering dat u als illegale Afghaanse vluchtelingen in Iran met een Iraans staatsburger huwde en in dit land langdurig verbleef en een gezinsleven opbouwde.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet besloten worden dat u er niet in geslaagd bent uw nieuw verklaarde verblijfssituatie voor uw komst naar België aan te tonen. Er dient dan ook besloten te worden dat u ook in uw derde asielaanvraag niet de waarheid heeft verteld over uw werkelijke achtergrond en profiel. Nochtans werd u tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS op 9 september 2016 uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen. U werd er vervolgens op gewezen dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt. Desalniettemin volhardde u in uw verklaringen (cgvs 09.09.2016, p.6-7).

Hoewel in deze beslissing niet betwist wordt dat u in Iran bent geweest, er mogelijk gewerkt heeft en er eventueel familie en/of kennissen heeft slaagde u er niet in om aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk tot aan uw vertrek naar België onafgebroken in Iran heeft gewoond en dat u geen enkele band hebt met de stad Kaboel.

Uit de door u neergelegde stavingsstukken kan evenmin afgeleid worden dat u onafgebroken in Iran woonde en geen banden hebt met de stad Kaboel. Inzake de cd-r die u neerlegt en die onder meer beeldmateriaal van uw huwelijk bevat dient te worden opgemerkt dat u het beeldmateriaal van uw huwelijk reeds neerlegde in het kader van uw tweede asielaanvraag. Het CGVS argumenteerde in de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van deze asielaanvraag dat uit de voorgelegde beelden niet af te leiden valt waar dit huwelijk doorging en dat zelfs indien dit huwelijk in Iran zou zijn doorgegaan dit allerm minst het bewijs levert van een langdurig verblijf in Iran. Deze beslissing en de daarin vervatte motivering werden in het arrest van 26 maart 2015 bevestigd. U diende geen cassatieberoep tegen deze beslissing in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. U brengt in het kader van uw huidige asielaanvraag geen nieuwe elementen aan betreffende dit stavingstuk. Verder stelt u dat er op de door u neergelegde cd-r foto's staan die in Negarestan, in Koerdisch Iran, genomen zijn. Daarnaast zouden er op de cd-r nog foto's staan van uw vroegere tewerkstelling in Yaft Abad Bazar. Uit het beeldmateriaal op de cd-r dat niet in België genomen werd valt echter niet af te leiden op welke locatie deze foto's gemaakt werden. Uit dit beeldmateriaal valt bijgevolg geen langdurig en ononderbroken verblijf in Iran af te leiden.

Wat betreft de vijftien foto's die u neerlegt dient te worden opgemerkt dat van slechts twee foto's (foto's 2 en 4 – nummering achteraan) de plaats van opname (Behest-e Zara te Iran) werkelijk af te leiden valt. U verklaart zelf niet te weten wanneer deze foto's genomen werden maar stelt dat zij op hetzelfde tijdstip genomen werden (cgvs 18.06.2015, p.22). Bijgevolg valt er evenmin een langdurig en ononderbroken verblijf in Iran af te leiden. Over de dertien andere foto's, waarover u verklaart dat u hierop afgebeeld staat op verschillende plaatsen in Iran (cgvs 18.06.2015, p.21-26), dient opgemerkt te worden dat uit deze foto's niet af te leiden valt op welke locatie deze genomen werden. Zelfs indien deze foto's in Iran genomen werden kunnen zij enkel aantonen dat u en uw familieleden er geweest zijn, maar niet dat u er onafgebroken heeft gewoond. Verder dient te worden vastgesteld dat u verklaart dat enkel de foto's vijf, zes, acht en twaalf recent genomen werden, na uw beweerde vrijlating uit de gevangenis in Iran in het huis van uw zuster (5,6 en 8) en bij uw echtgenote in Iran (cgvs 18.06.2015, p. 22-23). Uit deze binnenshuis genomen foto's valt onmogelijk af te leiden op welke locatie zij genomen werden. Van deze foto's valt bijgevolg geen verblijf in Iran af te leiden. Over de andere door u neergelegde foto's stelt u ofwel niet te weten wanneer zij genomen werden ofwel dateert u de opname minstens 10 jaar voorafgaand aan uw beweerde datum van vertrek uit Iran (cgvs 18.06.2015, p.21-26). Bovenstaande elementen doen besluiten dat de door u neergelegde foto's geenszins in staat zijn uw

ongeloofwaardige verklaringen betreffende uw ononderbroken verblijf in Iran gedurende vijftien, tweeëntwintig dan wel vijftentwintig jaar te weerleggen.

Het Iraans verblijfsdocument van uw zuster dat u neerlegt betreft slechts een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld. Verder legt u een huurcontract voor dat u in Iran afsloot. Betreffende dit document moet worden opgemerkt dat dit document het doorslagpapier lijkt van een origineel contract waarop later met pen genoteerd werd, wat weinig logisch lijkt. Wat verder vragen oproept is dat de datum onderaan dit document niet in het Perzisch maar wel in het Latijns schrift werd neergegeven, waarbij redelijkerwijs aangenomen kan worden dat men in Iran het eigen schrift hanteert. Wat betreft de door u neergelegde schoolkaart van de cursus Engels die u in Iran volgde werden hierboven reeds de nodige bedenkingen geuit. Wat betreft het door u neergelegde ontvangststrookje dat u ontving bij de aanvraag van een verblijfsvergunning in Iran dient te worden vastgesteld dat ook dit document geen bewijs levert van een langdurig en ononderbroken verblijf in Iran voorafgaand aan uw komst naar België. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat documenten uw asielrelaas slechts kunnen ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Bovendien blijkt uit de op het CGVS aanwezige informatie dat dat er heel wat valse Afghaanse en Iraanse documenten in omloop zijn. Frauduleuze documenten kunnen zowel in Iran als in Europa tegen betaling worden verkregen. Bovenstaande vaststellingen worden bevestigd door uw verklaringen tijdens het tweede gehoor. U stelt dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag de smokkelaar in Pakistan driehonderd euro betaalde om een vals Afghaans identiteitsdocument op te maken teneinde uw Afghaans nationaliteit te kunnen aantonen (cgvs 09.09.2016, p. 7). Hieruit blijkt bovendien dat u er niet voor terugdeinst om niet enkel valse asielmotieven maar ook valse documenten te gebruiken om op deze wijze een verblijfsstatus te verkrijgen via de asielprocedure. Deze vaststellingen brengen uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van de door u overgemaakte documenten ernstig in het gedrang.

In het verlengde van uw opnieuw gewijzigde verklaringen betreffende uw verblijfplaatsen voorafgaand aan uw komst naar België verklaart u dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat u daar geen familie meer heeft (verklaring meervoudige aanvraag 12.05.2015 – vraag 18). Hierover dient vooreerst te worden opgemerkt dat deze these fundamenteel ondermijnd wordt door het gebrek aan geloof in uw beweerd langdurig verblijf in Iran. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat dit element niet als voldoende ernstig en zwaarwichtig kan worden beoordeeld om te worden gelijkgesteld met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming uit afgeleid worden. De gevolgen van de afwezigheid van familieleden in het land van herkomst kan immers niet worden beschouwd als dermate systematisch en ingrijpend dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Ze kunnen evenmin worden beschouwd als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming.

Naast de documenten ter staving van uw beweerd verblijf in Iran legt u ook een schrijven van uw advocaat neer. In dit document wordt naast de hierboven reeds aangehaalde elementen en vermelde stavingstukken gesteld dat u omwille van uw langdurig verblijf in Iran en België sociaal gemarginaliseerd zal worden in Afghanistan. Verder stelt u tijdens het tweede gehoor voor het CGVS dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan voor vervolging vreest omwille van uw deelname aan protesten in België (cgvs 09.09.2016, p.2-3). Betreffende deze twee elementen dient te worden opgemerkt dat uw advocaat ze reeds aanhaalde in zijn verzoekschrift naar aanleiding van uw beroep tegen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van uw tweede asielaanvraag. Deze elementen werd door de Raad voor Vreemdelingenzaken weerlegd in het arrest van 26 maart 2015. U diende geen cassatieberoep tegen deze beslissing in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. U brengt in het kader van uw huidige asielaanvraag geen nieuwe elementen aan betreffende deze asielmotieven. De foto's en het beeldmateriaal op de cd-r die u in het kader van huidige aanvraag neerlegt ter staving van uw deelname aan deze protesten wijzigen bovenstaande conclusie niet. Zij bevestigen louter uw deelname aan deze demonstraties, welke noch door de RvV bij uw tweede asielaanvraag noch door het CGVS in het kader van uw huidige aanvraag wordt betwist. Deze foto's leveren echter geenszins een begin van bewijs van de door u voorgehouden problemen in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Wat betreft uw bewering tijdens het gehoor (cgvs 09.09.2016, p.3) en in het schrijven van uw advocaat dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan voor uw leven vreest omwille van uw verblijf in een kerk dient te vooreerst te worden vastgesteld dat dit element beperkt blijft tot loutere bewering. U legt geen begin van materieel bewijs neer noch betreffende uw beweerd verblijf in een kerk noch betreffende uw beweerd vrees. U verklaart weliswaar dat op de door u neergelegde cd-r opnames staan van de kerk in Brussel (verklaring meervoudige aanvraag - vraag 17.9) maar dit blijkt een reportage van de BBC te betreffen waarin noch uw naam noch uw beeltenis te zien of te horen valt. Verder kan worden

opgemerkt dat u uw verblijf in een Belgische kerk verbindt aan uw deelname aan de hierboven aangehaalde demonstraties. Het roept dan ook vragen op dat u de beweerdde problemen omwille van uw deelname aan de demonstraties wel en uw beweerdde problemen omwille van uw verblijf in een kerk dan weer niet aanhaalde in het kader van uw beroep tegen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van uw tweede asielaanvraag. Gezien u verklaart dat uw deelname aan de demonstraties en uw verblijf in een kerk verband houden kan redelijkerwijs verwacht worden dat u de vrees vanwege uw verblijf in een kerk eveneens aanhaalde voor de RvV. Dat u dit niet deed ondergraaft in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw bewering dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan voor uw leven vreest omwille van uw verblijf in een kerk in België.

Hoe dan ook, uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt nergens dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer het risico op vervolging inhoudt (zie administratief dossier). Er is geen geval bekend waarin de Islamitische autoriteiten in Afghanistan, maar ook daarbuiten, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verbieden. Uw boude beweringen vinden dan ook geen enkele objectieve grond in de situatie in uw land van herkomst. De Islamitische wet in Afghanistan verbiedt weliswaar apostasie, waar in uw geval echter geen sprake van is. U verklaart tijdens het gehoor nog steeds soennitisch moslim te zijn (cgvs 09.09.2016, p.3). Zelfs indien er in uw land van herkomst de valse perceptie zou (zijn) ontstaan dat u bekeerd bent tot het Christendom dient er vastgesteld te worden dat uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent, volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw beweerdde vrees voor uw leven in geval van terugkeer naar Afghanistan omwille van uw deelname aan protesten en verblijf in een kerk in België.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van

herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Rekening houdend met uw aanvankelijke verklaringen in het kader van uw eerste asielaanvraag betreffende uw verblijf gedurende vier jaar in de hoofdstad Kaboel, de in de weigeringsbeslissing van deze aanvraag vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw latere bewering dat uw familie niet naar Kaboel verhuisde maar in Parwan verbleef en de vaststelling dat u uw bewering dat u gedurende 25 jaar ononderbroken in Iran verbleef voorafgaand aan uw vlucht naar Europa niet overtuigt dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Uit uw verklaringen afgelegd ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw eerste asielaanvraag en uw ongeloofwaardige verklaringen betreffende uw verblijf in Iran tijdens uw tweede en derde asielaanvraag kan worden afgeleid dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Kaboel. U heeft daar immers de laatste jaren verbleven en ook uw ouders wonen daar nu waardoor er van uit kan worden gegaan dat u zich hier kunt vestigen. Bovendien toont iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan hij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen moet er besloten worden dat u doorheen uw derde asielaanvraag niet aannemelijk heeft gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van *“artikel 3.” juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te

schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

2.5. In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn asielrelaas. In het kader van verzoekers tweede asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag genomen. Het beroep dat door verzoeker tegen deze beslissing werd ingediend werd door de Raad verworpen in zijn arrest met nummer X van 26 maart 2015.

In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad in het kader van de huidige en derde asielaanvraag evenmin verzoeker als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde desbetreffend terecht het volgende:

“Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, onder meer omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerd verblijf in de provincie Parwan in de jaren voorafgaand aan uw vertrek naar Europa. In de weigeringsbeslissing die het CGVS nam in het kader van uw eerste asielaanvraag werd immers opgemerkt dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), ter voorbereiding van uw gehoor op het CGVS, verklaarde dat uw familie in 2007 naar de Afghaanse hoofdstad Kaboel verhuisde omwille van veiligheidsproblemen. Bij het begin van uw eerste gehoor voor het CGVS stelden uw advocaat en u echter dat dit een vergissing betrof. Uw familie zou geen vier jaar maar slechts vier dagen voor uw vertrek uit Afghanistan naar Kaboel zijn verhuisd. Uw toenmalige advocaat verklaarde dat deze tegenstrijdigheid mogelijk te wijten was aan een vertaalfout en beweerde dat hij een anoniem telefoontje ontvangen had waarbij mogelijke vertaalfouten tijdens uw gehoor op de DVZ gemeld werden (cgvs 04.01.2013, p. 2). Het CGVS merkte op dat aan uw plotse bewering geen geloof kon worden gehecht omdat uw verklaringen betreffende de verhuis van uw familie naar Kaboel in 2007 tijdens het gehoor voor de DVZ erg coherent bleken. U verklaarde dit eerst zelf (vragenlijst cgvs 1ste AA, vraag 5). Op de vraag waarom u dan pas zo veel later besloot te vluchten, antwoordde u dat u toen geen geld had, waarmee u dus opnieuw aangaf pas lang na uw probleem effectief uit Afghanistan te zijn gevlucht (vragenlijst cgvs 1ste AA, vraag 5). U gaf aan ook uit armoede Afghanistan ontvlucht te zijn.

Gevraagd of deze problemen zich voordeden sinds uw verhuis naar Kaboel, gaf u in uw antwoord geen blijk de vraag niet begrepen te hebben en protesteerde u niet tegen de verwoording (vragenlijst cgvs 1ste AA, vraag 8). Uw eerder aangehaalde financiële problemen ontkende u dan weer volledig tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS door te stellen dat jullie genoeg geld hadden om te kunnen vertrekken (cgvs 13.02.2013, p.15). Daarbij werd opgemerkt dat u op de DVZ ook nog stelde dat u in Kaboel sinds een jaar telefonische bedreigingen zou hebben ontvangen wat bezwaarlijk te rijmen viel met een verblijf van vier dagen. Ten slotte merkte het CGVS in haar weigeringsbeslissing op dat u op de DVZ stelde dat u tot 2007 in Salang woonde, dat u de vier jaar voor uw vertrek naar België in Kaboel woonde wegens de onveiligheid in uw dorp (verklaring DVZ 1ste AA – vraag 9) en dat u verder als woonplaats van uw ouders een adres in Kaboel opgaf (verklaring DVZ 1ste AA – vraag 13). U diende tegen deze weigeringsbeslissing geen beroep in bij de RVV en voerde in het kader van uw

tweede asielaanvraag noch in het kader van onderhavige aanvraag gegevens of elementen aan die een ander licht werpen op de uitkomst van uw eerste asielaanvraag, zodat deze gehandhaafd blijft.

Hoewel u in het kader van uw tweede asielaanvraag en nu ook bij uw derde en huidige asielaanvraag verklaart dat u bewust de Belgische asielinstanties heeft getracht te misleiden tijdens uw eerste asielaanvraag wat betreft uw regio van verblijf voorafgaand aan uw vlucht naar België en u nu beweert de volledige waarheid te vertellen, moet er allereerst worden opgemerkt dat de vaststelling dat u sinds het indienen van uw eerste asielaanvraag tot [drie]maal toe wijzigende verklaringen aflegt betreffende uw regio van verblijf voorafgaand aan uw komst naar België een wezenlijk gegeven vormt bij de beoordeling van uw algemene geloofwaardigheid.

Er dient daarenboven te worden opgemerkt dat u geen enkele verantwoording geeft voor uw bewuste misleiding van de Belgische asielinstanties wat betreft uw regio van verblijf. In het kader van uw tweede asielaanvraag stelde u dat de smokkelaar het asielrelaas opmaakte dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag opdiste (verklaring meervoudige aanvraag 2de AA - vraag 15). Deze bewering is echter geen verklaring voor de vaststelling dat u uw verklaringen betreffende uw regio van verblijf voorafgaand aan uw vlucht naar België tot [drie]maal toe wijzigt gedurende uw asielprocedures. Tijdens uw eerste asielaanvraag beweerde u immers aanvankelijk dat u gedurende vier jaar in Kaboel woonde. Later tijdens uw asielaanvraag beweerde u dan weer dat dit een vergissing betrof en dat u slechts vier dagen in Kaboel doorbracht. In het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde u dat de tijdens uw eerste asielaanvraag afgelegde verklaringen betreffende uw asielrelaas en uw verblijfplaatsen voorafgaand aan uw komst naar België geen grond van waarheid bevatten en dat u gedurende vijftientig jaar als Afghaanse vluchteling in Iran woonde (verklaring meervoudige aanvraag 2de AA op 07.11.2014 – vraag 15). Bij het indienen van uw derde en huidige aanvraag stelde u ten slotte dat u geen vijftientig jaar in Iran woonde maar dat u in het jaar 1375 van de Perzische kalender (1996 GK) migreerde en dus slechts vijftien jaar in Iran woonde alvorens u naar Europa trok (verklaring meervoudige aanvraag 3de AA – 12.05.2015 – vraag 10). Dat u de Belgische asielinstanties jarenlang zonder zwaarwegende of overtuigende redenen tracht te misleiden over uw regio van verblijf voorafgaand aan uw vertrek ondergraaft niet alleen de oprechtheid van uw asielaanvragen, maar ook uw algemene geloofwaardigheid dusdanig dat er reeds ernstige vraagtekens geplaatst kunnen worden bij uw bewering bij het indienen van uw huidige aanvraag dat u voorafgaand aan uw komst naar België gedurende vijftien jaar als Afghaanse vluchteling in Iran verbleef.

Wanneer het CGVS, rekening houdend met uw steeds wijzigende verklaringen betreffende uw verblijfplaatsen voorafgaand aan uw komst naar België, tijdens het gehoor informeert wanneer u Afghanistan verliet stelt u dit niet te weten gezien uw erg jonge leeftijd. U verklaart enkel te weten dat uw vader u vertelde dat uw familie in de nadagen van het presidentschap van Sayyed Ali Hosseini Khamenei ((...)1981–(...)1989) in Iran aankwam (cgvs 18.06.2015, p.3). Uit deze verklaring valt dan weer af te leiden dat u ongeveer tweeëntwintig jaar (1989 – 2011) in Iran gewoond zou hebben wat moeilijk te rijmen valt met uw eerdere bewering tijdens uw tweede asielaanvraag dat u vijftientig jaar in Iran woonde en al helemaal niet met uw verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw huidige asielaanvraag dat u van 1996 tot 2011, dus vijftien jaar, in Iran verbleef.

Wanneer het CGVS informeert hoe oud u ongeveer was op het moment dat u Afghanistan zou hebben verlaten en daarbij vraagt of u eerder één of eerder tien jaar oud was stelt u dit niet te weten. Wanneer het CGVS u wijst op uw toch wel opmerkelijke bewering dat uw vader als Afghaanse vluchteling in Iran het tijdstip van de vlucht van zijn gezin uit Afghanistan niet kaderde aan de hand van de leeftijd van zijn kind(eren) maar wel aan een politieke machtswissel in zijn land van aankomst en u nogmaals vraagt of u eerder één jaar, eerder drie of eerder vijf jaar oud was weet u enkel te vertellen dat uw zuster en uw broers in Iran ter wereld kwamen. Er nogmaals op gewezen dat de protection officer van het CGVS informeert naar uw leeftijd op het moment van uw vertrek uit Afghanistan stelt u na langdurig zwijgen opnieuw geen idee te hebben wanneer u Afghanistan verliet. U blijkt verder geen enkele herinnering te hebben aan Afghanistan of aan uw vlucht vanuit Afghanistan naar Iran. Wanneer het CGVS u aanspoort om toch even in uw geheugen te graven stelt u dat u toen te jong was om zich iets te kunnen herinneren (cgvs 18.06.2015, p.8). De vaststelling dat u de duur van uw verblijf in Iran afwisselend op vijftientig jaar (2de AA), vijftien jaar (verklaring meervoudige aanvraag 3de AA – vraag 10) en tweeëntwintig jaar (cgvs 18.06.2015 – p.3-4) raamt en de vaststelling dat u de naar alle waarschijnlijkheid voor een jong kind of puber ingrijpende vlucht uit Afghanistan naar Iran wel kan situeren aan de hand van een machtswissel in uw land van aankomst maar niet kan kaderen in uw persoonlijk leven of leeftijd ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw bewering dat uw familie uit Afghanistan naar Iran vluchtte.

Over uw jeugd in Iran verklaart u dat u nooit school liep omdat uw inschrijving geweigerd werd. U stelt dat u zelfs op een school voor analfabeten werd geweigerd. U verklaart enkel het een en ander van andere personen te hebben opgestoken. Verder stelt u als analfabeet wel een cursus Engels in Iran te hebben gevolgd en in België gedurende korte tijd Frans en Nederlands te hebben gevolgd (cgvs 18.06.2015, p. 7-8). Aan uw bewering dat u nooit enige formele scholing genoot voor u naar België kwam kan echter geen geloof worden gehecht. Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw asielpcedures een bijzonder zwierige handtekening weet neer te zetten op uw asielaanvragen. Bij aanvang van het eerste gehoor in het kader van uw huidige aanvraag bleek u bovendien de notities van de tolk in het Latijns schrift te kunnen lezen (...) en corrigeerde u de schrijfwijze van uw beweerd dorp van herkomst (cgvs 18.06.2015, p.2). Ook later tijdens het gehoor verwees u naar de notities van de tolk om uw beweringen kracht bij te zetten (cgvs 18.06.2015, p.9). Wanneer het CGVS enigszins verwonderd, uw beweerd profiel van analfabeet indachtig, informeert of u lezen en schrijven kan antwoordt u bevestigend. U verklaart dat u heel goed kan lezen, maar dat schrijven moeizaam gaat. Wanneer het CGVS u wijst op uw beweerd gebrek aan formele scholing enerzijds en de vaststelling dat u tijdens het gehoor de notities van de tolk niet enkel leest maar ook corrigeert geeft u als verklaring dat het Latijns alfabet heeft geleerd (cgvs 18.06.2015, p.9-10). Deze verklaring kan niet overtuigen. Redelijkerwijs kan er vanuit gegaan worden dat iemand die beweert analfabeet te zijn in zijn moedertaal een vreemde taal en alfabet niet op korte tijd dermate mate beheerst dat hij tijdens een gehoor een (...) notitieblad kan ontwarren. Aan uw bewering dat u als illegale Afghaanse vluchteling in Iran de toegang aan elke schoolpoort werd geweigerd kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht. Ter staving van uw deelname aan een cursus Engels in Iran legt u een studentenkaart neer van de taalschool SAFA. Uw verklaringen aangaande overtuigen echter niet. Wanneer het CGVS informeert wanneer u daar les volgde weet u enkel te vertellen dat het lang geleden is. Gevraagd hoe oud u toen was verklaart u dit niet te weten. U blijkt zelfs geen idee te hebben op welke leeftijd u deze cursus volgde. Wanneer het CGVS u er op wijst dat er geen exacte tijdsperiode wordt verwacht maar wel een tijdsindicatie en u gevraagd wordt of u deze cursus eerder vijftien, eerder twintig of eerder vijfentwintig jaar geleden volgde verklaart u opnieuw zich niets te herinneren. U herhaalt dat het lang geleden plaats had, en weet enkel te vertellen dat het voor uw huwelijk was (cgvs 09.09.2016., p.4). Uw ongeloofwaardige verklaringen betreffende uw scholingsniveau en uw mogelijkheid tot scholing in Iran en uw weinig overtuigende verklaringen betreffende uw deelname aan een cursus Engels in Iran ondergraven verder uw bewering dat u als illegale Afghaanse vluchteling langdurig en ononderbroken in dit land woonde.

Verder verklaart u dat u geen verblijfsstatus probeerde te bekomen in Iran omdat u als illegale Afghaanse vluchteling met een Iraanse onderdaan was gehuwd. Vooreerst kan worden opgemerkt dat u in het kader van uw tweede asielaanvraag nog beweerde dat uw echtgenote de Afghaanse nationaliteit bezit (verklaring meervoudige aanvraag 07.11.2014 – vraag 12) wat uw bewering dat u geen verblijfsvergunning probeerde te bekomen vanwege uw huwelijk met een Iraanse onderdaan geheel op losse schroeven zet. Zelfs indien er abstractie gemaakt zou worden van uw verklaringen betreffende de nationaliteit van uw echtgenote in het kader van uw tweede asielaanvraag dient te worden vastgesteld dat ook uw huidige verklaringen betreffende dit huwelijk niet overtuigen. Zo stelt u dat u omwille van uw illegale verblijfsstatus geen officieel huwelijk kon aangaan of registreren. U verklaart dat jullie daarom kozen voor het sjiitische equivalent van een religieus huwelijk, de sigheh of een tijdelijk huwelijk. U verklaart dat u voor de sjiieten een huwelijk aanging voor negenennegentig jaar (cgvs 18.06.2015, p.18). Uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt echter dat de sigheh in de sjiitische islam allerm minst gelijk staat aan het religieus huwelijk (van onbepaalde duur) in de soennitische islam. De sigheh betreft immers een tijdelijk huwelijk, wordt door de soennitische strekking niet aanvaard, en wordt in Iran voornamelijk afgesloten om overspel of prostitutie te legaliseren. Zelfs in Iran, waar de sjiitische islam de staatsgodsdienst is, rust er op de sigheh een sterk taboe vanwege de connotatie met overspel en prostitutie. U geeft uiteindelijk ook zelf toe dat de sigheh in Iran in deze context gebruikt wordt. Aan uw bewering dat uw Iraanse schoonfamilie geen probleem zag in dit tijdelijk huwelijk van hun Iraanse dochter met een soennitische Afghaanse illegale vluchteling (cgvs 18.06.2015, p.19-20) kan dan ook geen geloof worden gehecht. Nog minder overtuigend is uw bewering dat deze sigheh, een sjiitische praktijk, afgesloten werd in een soennitische Afghaanse moskee te Iran (cgvs 18.06.2015, p.19). Uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt immers dat de sigheh niet aanvaard wordt in de officiële soennitische leer. Wanneer het CGVS informeert of men wel een sigheh in een soennitische moskee kan afsluiten beweert u plots, geheel tegenstrijdig met uw eerdere verklaringen, dat het voor u en uw echtgenote geen tijdelijk huwelijk betrof, maar dat enkel de sjiieten dit als sigheh benoemen (cgvs 18.06.2015, p. 19). Voorgaande elementen ondergraven de geloofwaardigheid van uw bewering dat u

als illegale Afghaanse vluchtelingen in Iran met een Iraans staatsburger huwde en in dit land langdurig verbleef en een gezinsleven opbouwde.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet besloten worden dat u er niet in geslaagd bent uw nieuw verklaarde verblijfssituatie voor uw komst naar België aan te tonen. Er dient dan ook besloten te worden dat u ook in uw derde asielaanvraag niet de waarheid heeft verteld over uw werkelijke achtergrond en profiel. Nochtans werd u tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS op 9 september 2016 uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen. (...) Desalniettemin volhardde u in uw verklaringen (cgvs 09.09.2016, p.6-7).

Hoewel in deze beslissing niet betwist wordt dat u in Iran bent geweest, er mogelijk gewerkt heeft en er eventueel familie en/of kennissen heeft slaagde u er niet in om aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk tot aan uw vertrek naar België onafgebroken in Iran heeft gewoond en dat u geen enkele band hebt met de stad Kaboel.

Uit de door u neergelegde stavingsstukken kan evenmin afgeleid worden dat u onafgebroken in Iran woonde en geen banden hebt met de stad Kaboel. Inzake de cd-r die u neerlegt en die onder meer beeldmateriaal van uw huwelijk bevat dient te worden opgemerkt dat u het beeldmateriaal van uw huwelijk reeds neerlegde in het kader van uw tweede asielaanvraag. Het CGVS argumenteerde in de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van deze asielaanvraag dat uit de voorgelegde beelden niet af te leiden valt waar dit huwelijk doorging en dat zelfs indien dit huwelijk in Iran zou zijn doorgegaan dit allerm minst het bewijs levert van een langdurig verblijf in Iran. Deze beslissing en de daarin vervatte motivering werden in het arrest van 26 maart 2015 bevestigd. U diende geen cassatieberoep tegen deze beslissing in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. U brengt in het kader van uw huidige asielaanvraag geen nieuwe elementen aan betreffende dit stavingstuk. Verder stelt u dat er op de door u neergelegde cd-r foto's staan die in Negarestan, (...) genomen zijn. Daarnaast zouden er op de cd-r nog foto's staan van uw vroegere tewerkstelling in Yaft Abad Bazar. Uit het beeldmateriaal op de cd-r dat niet in België genomen werd valt echter niet af te leiden op welke locatie deze foto's gemaakt werden. Uit dit beeldmateriaal valt bijgevolg geen langdurig en ononderbroken verblijf in Iran af te leiden.

Wat betreft de vijftien foto's die u neerlegt dient te worden opgemerkt dat van slechts twee foto's (foto's 2 en 4 – nummering achteraan) (...) verklaart zelf niet te weten wanneer deze foto's genomen werden maar stelt dat zij op hetzelfde tijdstip genomen werden (cgvs 18.06.2015, p.22). Bijgevolg valt er evenmin een langdurig en ononderbroken verblijf in Iran af te leiden. Over de dertien andere foto's, waarover u verklaart dat u hierop afgebeeld staat op verschillende plaatsen in Iran (cgvs 18.06.2015, p.21-26), dient opgemerkt te worden dat uit deze foto's niet af te leiden valt op welke locatie deze genomen werden. Zelfs indien deze foto's in Iran genomen werden kunnen zij enkel aantonen dat u en uw familieleden er geweest zijn, maar niet dat u er onafgebroken heeft gewoond. Verder dient te worden vastgesteld dat u verklaart dat enkel de foto's vijf, zes, acht en twaalf recent genomen werden, na uw beweerde vrijlating uit de gevangenis in Iran in het huis van uw zuster (5,6 en 8) en bij uw echtgenote in Iran (cgvs 18.06.2015, p. 22-23). Uit deze binnenshuis genomen foto's valt onmogelijk af te leiden op welke locatie zij genomen werden. Van deze foto's valt bijgevolg geen verblijf in Iran af te leiden. Over de andere door u neergelegde foto's stelt u ofwel niet te weten wanneer zij genomen werden ofwel dateert u de opname minstens 10 jaar voorafgaand aan uw beweerde datum van vertrek uit Iran (cgvs 18.06.2015, p.21-26). Bovenstaande elementen doen besluiten dat de door u neergelegde foto's geenszins in staat zijn uw ongeloofwaardige verklaringen betreffende uw ononderbroken verblijf in Iran gedurende vijftien, tweeëntwintig dan wel vijfentwintig jaar te weerleggen.

Het Iraans verblijfsdocument van uw zuster dat u neerlegt betreft slechts een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld. Verder legt u een huurcontract voor dat u in Iran afsloot. Betreffende dit document moet worden opgemerkt dat dit document het doorslagpapier lijkt van een origineel contract waarop later met pen genoteerd werd, wat weinig logisch lijkt. Wat verder vragen oproept is dat de datum onderaan dit document niet in het Perzisch maar wel in het Latijns schrift werd neergegeven, waarbij redelijkerwijs aangenomen kan worden dat men in Iran het eigen schrift hanteert. Wat betreft de door u neergelegde schoolkaart van de cursus Engels die u in Iran volgde werden hierboven reeds de nodige bedenkingen geuit. Wat betreft het door u neergelegde ontvangststrookje dat u ontving bij de aanvraag van een verblijfsvergunning in Iran dient te worden vastgesteld dat ook dit document geen bewijs levert van een langdurig en ononderbroken verblijf in Iran voorafgaand aan uw

komst naar België. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat documenten uw asielrelaas slechts kunnen ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Bovendien blijkt uit de op het CGVS aanwezige informatie dat dat er heel wat valse Afghaanse en Iraanse documenten in omloop zijn. Frauduleuze documenten kunnen zowel in Iran als in Europa tegen betaling worden verkregen. Bovenstaande vaststellingen worden bevestigd door uw verklaringen tijdens het tweede gehoor. U stelt dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag de smokkelaar in Pakistan driehonderd euro betaalde om een vals Afghaans identiteitsdocument op te maken teneinde uw Afghaans nationaliteit te kunnen aantonen (cgvs 09.09.2016, p. 7). Hieruit blijkt bovendien dat u er niet voor terugdeinst om niet enkel valse asielmotieven maar ook valse documenten te gebruiken om op deze wijze een verblijfsstatus te verkrijgen via de asielprocedure. Deze vaststellingen brengen uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van de door u overgemaakte documenten ernstig in het gedrang.

In het verlengde van uw opnieuw gewijzigde verklaringen betreffende uw verblijfplaatsen voorafgaand aan uw komst naar België verklaart u dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat u daar geen familie meer heeft (verklaring meervoudige aanvraag 12.05.2015 – vraag 18). Hierover dient vooreerst te worden opgemerkt dat deze these fundamenteel ondermijnd wordt door het gebrek aan geloof in uw beweerd langdurig verblijf in Iran. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat dit element niet als voldoende ernstig en zwaarwichtig kan worden beoordeeld om te worden gelijkgesteld met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming uit afgeleid worden. De gevolgen van de afwezigheid van familieleden in het land van herkomst kan immers niet worden beschouwd als dermate systematisch en ingrijpend dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Ze kunnen evenmin worden beschouwd als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming.

Naast de documenten ter staving van uw beweerd verblijf in Iran legt u ook een schrijven van uw advocaat neer. In dit document wordt naast de hierboven reeds aangehaalde elementen en vermelde stavingstukken gesteld dat u omwille van uw langdurig verblijf in Iran en België sociaal gemarginaliseerd zal worden in Afghanistan. Verder stelt u tijdens het tweede gehoor voor het CGVS dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan voor vervolging vreest omwille van uw deelname aan protesten in België (cgvs 09.09.2016, p.2-3). Betreffende deze twee elementen dient te worden opgemerkt dat uw advocaat ze reeds aanhaalde in zijn verzoekschrift naar aanleiding van uw beroep tegen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van uw tweede asielaanvraag. Deze elementen werd door de Raad voor Vreemdelingenzaken weerlegd in het arrest van 26 maart 2015. U diende geen cassatieberoep tegen deze beslissing in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. U brengt in het kader van uw huidige asielaanvraag geen nieuwe elementen aan betreffende deze asielmotieven. De foto's en het beeldmateriaal op de cd-r die u in het kader van huidige aanvraag neerlegt ter staving van uw deelname aan deze protesten wijzigen bovenstaande conclusie niet. Zij bevestigen louter uw deelname aan deze demonstraties, welke noch door de RvV bij uw tweede asielaanvraag noch door het CGVS in het kader van uw huidige aanvraag wordt betwist. Deze foto's leveren echter geenszins een begin van bewijs van de door u voorgehouden problemen in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Wat betreft uw bewering tijdens het gehoor (cgvs 09.09.2016, p.3) en in het schrijven van uw advocaat dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan voor uw leven vreest omwille van uw verblijf in een kerk dient te vooreerst te worden vastgesteld dat dit element beperkt blijft tot loutere bewering. U legt geen begin van materieel bewijs neer noch betreffende uw beweerd verblijf in een kerk noch betreffende uw beweerd vrees. U verklaart weliswaar dat op de door u neergelegde cd-r opnames staan van de kerk in Brussel (verklaring meervoudige aanvraag - vraag 17.9) maar dit blijkt een reportage van de BBC te betreffen waarin noch uw naam noch uw beeltenis te zien of te horen valt. Verder kan worden opgemerkt dat u uw verblijf in een Belgische kerk verbindt aan uw deelname aan de hierboven aangehaalde demonstraties. (...)

Hoe dan ook, uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt nergens dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer het risico op vervolging inhoudt (zie administratief dossier). Er is geen geval bekend waarin de Islamitische autoriteiten in Afghanistan, maar ook daarbuiten, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verbieden. Uw boude beweringen vinden dan ook geen enkele objectieve grond in de situatie in uw land van herkomst. De Islamitische wet in Afghanistan verbiedt weliswaar apostasie, waar in uw geval echter geen sprake van

is. U verklaart tijdens het gehoor nog steeds soennitisch moslim te zijn (cgvs 09.09.2016, p.3). Zelfs indien er in uw land van herkomst de valse perceptie zou (zijn) ontstaan dat u bekeerd bent tot het Christendom dient er vastgesteld te worden dat uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent, volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw beweerde vrees voor uw leven in geval van terugkeer naar Afghanistan omwille van uw deelname aan protesten en verblijf in een kerk in België. (...)"

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

In zijn verzoekschrift zet verzoeker de aangevoerde middelen als volgt uiteen:

"3.1. eerste middel

Schending van artikel 1A van het Verdrag van Genève en Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;

Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering;

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Schending artikel 3 EVRM

Schending artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet:

Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

zich buiten het land van herkomst bevinden; een gegronde vrees voor vervolging hebben;

"omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging". de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Deze elementen toegepast op verzoekers: zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij zijn aanvraag tot asiel heeft ingediend op 16 augustus 2011.

een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Op basis van de verklaringen van verzoeker wordt door verweerster geconcludeerd dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft kunnen aantonen, omdat hij zijn verklaringen betreffende zijn regio van verblijf voorafgaand aan zijn vlucht naar België tot tweemaal toe gewijzigd heeft.

Dit argument snijdt geen hout temeer omdat verzoekers vluchtrelaas in zijn eerste asielaanvraag gebaseerd was op een fictief verhaal die door een mensensmokkelaar gemaakt was.

Verder stelt verweerster dat verzoeker geen enkele verantwoording geeft voor zijn "bewuste misleiding" van de Belgische asielinstanties wat betreft zijn regio van verblijf.

Verzoeker heeft nooit de Belgische asielinstanties bewust misleid. Niet alleen verzoeker maar honderden Afghanen werden afgeraden door de mensensmokkelaar om niet de waarheid te vertellen over hun verblijf in Iran. De meeste van deze mensen hebben bij hun 3 – 4 – 5 asielaanvraag de waarheid verteld over hun verblijf in Iran. Verweerster heeft zelfs aan deze mensen, gezinnen en alleenstaande mannen, subsidiaire bescherming toegekend op basis van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft in zijn tweede asielaanvraag de waarheid verteld en verweerster neemt hem ten onrechte kwalijk door geen geloof te hechten aan zijn verblijf in Iran.

Verweerster heeft nagelaten om rekening te houden met het 25 jaar verblijf van verzoeker in Iran.

Verzoeker kan de bescherming van het land van herkomst niet inroepen.

Tweede middel: Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verweerster stelt ten onrechte dat verzoeker geen enkel bewijs voorlegt over zijn jarenlang verblijf in Iran. Verzoeker heeft een DVD met beeldmateriaal van zijn huwelijk voorgelegd.

Verzoeker stelde ten onrechte dat uit de voorgelegde beelden niet af te leiden valt waar dit huwelijk doorging.

Dit is helemaal niet juist! Geen enkele redelijke mens zal twijfelen over deze beelden.

Verweerster heeft het enige bewijs die verzoeker aan haar voorgelegd heeft op een zeer oppervlakkige wijze onderzocht en haar beslissing in 2de asielaanvraag nopen dit punt gebrekkig gemotiveerd.

Bij derde asielaanvraag verandert verweerster van standpunt en komt met het vreemdste argument naar voren:

Hoewel in deze beslissing niet betwist wordt dat u in Iran bent geweest, er mogelijk gewerkt heeft en er eventueel familie en /of kennissen heeft slaagde u er niet in om aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk tot aan uw vertrek naar België onafgebroken in Iran heeft gewoond en dat u geen enkele band hebt met de stad Kaboel.

Dit mag niet ernstig genoemd worden.

Verweerster gaat ten onrecht van uit dat verzoeker hooggeschoold is. Het feit dat verzoeker de naam van zijn dorp in Latijns kan lezen, of het feit dat hij een zwierige handtekening heeft mag geen reden zijn om aan te nemen dat verzoeken hooggeschoold is. Verzoeker woont 5 jaar in België en hij is naar de taallessen gegaan. Verweerster heeft nagelaten om hiermee rekening te houden.

Verweerster stelt ten onrechte dat uit de voorgelegde foto's niet afgeleid kan worden waar en wanneer ze getrokken zijn.

Iedere redelijk mens zal vaststellen dat deze foto's in Iran getrokken zijn en dit in de loop van verschillende jaren, kijk naar visuele kenmerken van verzoeker.

Een dergelijke handelswijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Schending van artikel 3 . juncto schending van artikel 48/4,§2, b van de vreemdelingenwet:

verweerster heeft geen rekening gehouden met het feit dat Afghanistan voor verzoeker een onbekend land is. Verweerster weet dat verzoeker 5 jaar in België woont en ze geeft ook toe dat verzoeker een tijdje in Iran gewoond heeft. Verzoeker meent dat er sprake is van een langdurig verblijf in buitenland.

Door verzoeker terug naar een land sturen waar hij zich moeilijk kan aanpassen, waar hij gemarginaliseerd wordt omdat hij anders is, schendt België artikel 3 EVRM.

Treatment of returnees

"34.17 In an article dated 3 May 2012, IRIN reported: 'While refugees may return to Afghanistan with new skills learned abroad, they return to environments where those skills cannot be used, and a recent UNHCR survey found that 60 percent of returnees lived in worse conditions than their local counterparts.' [27m]

"Lengthy migration/asylum duration, especially migration/asylum of persons who left the country at an early age or were born while in migration/asylum, has caused many deep cultural and traditional problems for the Afghan society. Since they have been brought up in other countries' cultures, they feel themselves to be strangers in Afghanistan's indigenous culture and many of them cannot adjust themselves to the customs and traditions governing the Afghan society and way of life. This issue has also caused mental problems for them, leading to their social and cultural ostracism and marginalization."

Te raadplegen op: http://www.ecoi.net/file_upload/90_1361980702_ukba201302-15-afg.pdf

Bij eventuele terugkeer zal hij gemarginaliseerd worden door zijn Afghaanse landgenoten.

Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale':

"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming".

Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door de bovenvermelde redenen en ook door zijn deelneming in de actie van afghanen in kerk te Brussel. Hij is van oordeel dat hij in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming."

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in bovenstaand betoog hoofdzakelijk beperkt tot kritiek op motieven die reeds zijn opgenomen in de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag die op 4 december 2014 werd genomen naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag. Uit een vergelijking met het verzoekschrift dat in het kader van verzoekers tweede asielaanvraag werd ingediend, blijkt dat verzoeker zijn argumentatie aangaande voormelde motieven woordelijk herhaalt in onderhavig verzoekschrift (zie verzoekschrift van 23 december 2014, aanwezig in het administratief dossier met betrekking tot verzoekers tweede asielaanvraag). Voormelde beslissing tot weigering van inoverwegingname van verzoekers tweede asielaanvraag en de daarin vervatte motivering werden evenwel in het arrest van de Raad met nummer X van 26 maart 2015 bevestigd. Verzoeker diende geen cassatieberoep tegen dit arrest in. Bijgevolg resten er verzoeker geen

beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot zijn vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast.

In het kader van huidige asielaanvraag brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan die de eerdere beoordeling van zijn asielrelaas in een ander daglicht stellen. In tegendeel, verzoeker bevestigt enkel de eerdere vaststelling dat hij niet aannemelijk maakt in de jaren voorafgaand aan zijn komst naar België daadwerkelijk in Iran te hebben verbleven en geen enkele band te hebben met de stad Kaboel. Waar verzoeker tijdens zijn tweede asielaanvraag nog voorhield gedurende vijftientig jaar voor zijn komst naar België in Iran te hebben verbleven, verklaarde hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van huidige aanvraag dat hij slechts vijftien jaar in Iran verbleef alvorens naar België te komen (administratief dossier, stuk 9, verklaring meervoudige aanvraag, rubriek 10). Dat verzoeker door de mensensmokkelaar werd geadviseerd om zijn verblijf in Iran te verzwijgen, verklaart niet waarom hij omtrent zijn zogenaamd verzonnen verblijf in Kaboel tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in het kader van zijn eerste asielaanvraag – waar verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde vier jaar voorafgaand aan zijn komst naar België in Kaboel te hebben verbleven, hield hij het tijdens zijn gehoor op vier dagen –, noch waarom hij ook met betrekking tot dit beweerde verblijf in Iran geen coherente verklaringen heeft afgelegd.

Nog daargelaten het gegeven dat documenten hoe dan ook slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in de mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen, doet verzoeker geen afbreuk aan de terechte vaststelling dat uit het geheel van de door hem neergelegde foto's niet kan worden afgeleid dat hij gedurende meerdere jaren voorafgaand aan zijn komst naar België onafgebroken in Iran heeft verbleven. De bewering dat iedere redelijke mens op basis van visuele kenmerken van verzoeker zal vaststellen dat deze foto's in Iran werden getrokken en dit in de loop van verschillende jaren, mist feitelijke grondslag.

Door in onderhavig verzoekschrift voor te houden dat hij vijftientig jaar in Iran verbleef vooraleer naar België te komen, doet verzoeker derhalve geen afbreuk aan het feit dat hieraan op basis van zijn steeds wisselende verklaringen geen geloof kan worden gehecht en hij desbetreffend tevens geen overtuigende bewijsstukken voorlegt.

In tegenstelling tot wat verzoeker suggereert, wordt er in de bestreden beslissing nergens vanuit gegaan dat hij hooggeschoold zou zijn. Wel wordt daarin terecht geen geloof gehecht aan verzoekers bewering nooit enige formele scholing te hebben genoten voorafgaand aan zijn komst naar België. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw asielprocedures een bijzonder zware handtekening weet neer te zetten op uw asielaanvragen. Bij aanvang van het eerste gehoor in het kader van uw huidige aanvraag bleek u bovendien de notities van de tolk in het Latijns schrift te kunnen lezen (...) en corrigeerde u de schrijfwijze van uw beweerd dorp van herkomst (cgvs 18.06.2015, p.2). Ook later tijdens het gehoor verwees u naar de notities van de tolk om uw beweringen kracht bij te zetten (cgvs 18.06.2015, p.9). Wanneer het CGVS enigszins verwonderd, uw beweerd profiel van analfabeet indachtig, informeert of u lezen en schrijven kan antwoordt u bevestigend. U verklaart dat u heel goed kan lezen, maar dat schrijven moeizaam gaat. Wanneer het CGVS u wijst op uw beweerde gebrek aan formele scholing enerzijds en de vaststelling dat u tijdens het gehoor de notities van de tolk niet enkel leest maar ook corrigeert geeft u als verklaring dat het Latijns alfabet heeft geleerd (cgvs 18.06.2015, p.9-10). Deze verklaring kan niet overtuigen. Redelijkerwijs kan er vanuit gegaan worden dat iemand die beweert analfabeet te zijn in zijn moedertaal een vreemde taal en alfabet niet op korte tijd dermate mate beheerst dat hij tijdens een gehoor een (...) notitieblad kan ontwarren. Aan uw bewering dat u als illegale Afghaanse vluchteling in Iran de toegang aan elke schoolpoort werd geweigerd kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht. Ter staving van uw deelname aan een cursus Engels in Iran legt u een studentenkaart neer van de taalschool SAFA. Uw verklaringen aangaande overtuigen echter niet. Wanneer het CGVS informeert wanneer u daar les volgde weet u enkel te vertellen dat het lang geleden is. Gevraagd hoe oud u toen was verklaart u dit niet te weten. U blijkt zelfs geen idee te hebben op welke leeftijd u deze cursus volgde. Wanneer het CGVS u er op wijst dat er geen exacte tijdsperiode wordt verwacht maar wel een tijdsindicatie en u gevraagd wordt of u deze cursus eerder vijftien, eerder twintig of eerder vijftientig jaar geleden volgde verklaart u opnieuw zich niets te herinneren. U herhaalt dat het lang geleden plaats had, en weet enkel te vertellen dat het voor uw huwelijk was (cgvs 09.09.2016., p.4).”.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat *in casu* voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

2.6. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig

bent. Rekening houdend met uw aanvankelijke verklaringen in het kader van uw eerste asielaanvraag betreffende uw verblijf gedurende vier jaar in de hoofdstad Kaboel, de in de weigeringsbeslissing van deze aanvraag vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw latere bewering dat uw familie niet naar Kaboel verhuisde maar in Parwan verbleef en de vaststelling dat u uw bewering dat u gedurende 25 jaar ononderbroken in Iran verbleef voorafgaand aan uw vlucht naar Europa niet overtuigt dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Uit uw verklaringen afgelegd ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw eerste asielaanvraag en uw ongeloofwaardige verklaringen betreffende uw verblijf in Iran tijdens uw tweede en derde asielaanvraag kan worden afgeleid dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Kaboel. U heeft daar immers de laatste jaren verbleven en ook uw ouders wonen daar nu waardoor er van uit kan worden gegaan dat u zich hier kunt vestigen. Bovendien toont iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan hij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen moet er besloten worden dat u doorheen uw derde asielaanvraag niet aannemelijk heeft gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet."

Verzoeker brengt zelf geen informatie bij die afbreuk kan doen aan de hierboven weergegeven analyse met betrekking tot de veiligheid en redelijkheid van het voorgestelde vestigingsalternatief in de stad Kaboel.

De Raad merkt op dat de verwerende partij middels een aanvullende nota van 1 september 2017 de COI Focus "*Afghanistan. Security situation in Kabul City*" van 6 juni 2017 bijbrengt. Uit deze informatie, die recenter is dan deze aanwezig in het administratief dossier, kan niet blijken dat de situatie in de stad Kaboel in die zin gewijzigd zou zijn dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in de stad Kabul geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. Waar verzoeker stelt dat hij gemarginaliseerd zal worden door zijn Afghaanse landgenoten en naar een algemeen rapport omtrent de situatie van terugkeerders verwijst, dient te worden opgemerkt dat dit slechts beweringen zijn, die verzoeker geenszins concreet aannemelijk maakt. Dergelijke algemene beweringen volstaan niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op wat voorafgaat, in gebreke. Waar verzoeker aangeeft dat Afghanistan voor hem een onbekend land is, herhaalt de Raad dat verzoeker zijn langdurig illegaal verblijf in Iran niet aannemelijk maakt. Verzoeker toont ook niet aan dat hij geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Afghaanse autoriteiten omdat hij een "liedje gezongen" heeft tegen de Afghaanse regering en een van de organisatoren is van de protesten in Brussel. Waar verzoeker verwijst naar zijn verblijf in een kerk in Brussel doet hij geen enkele afbreuk aan de concrete en pertinente motieven dienaangaande zoals hierboven vermeld.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift minstens de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF